

1509

Sou (PI 5)

(ALDC, IX, 2123. *Sou* [PI 5])

La segona persona del plural del present d'indicatiu del verb *ser* (*ésser* < *ĒSSĒRE*) en llat. cl. era *ESTIS*, substituïda en llat. vg. per *SŪTIS*, analògica de *SŪMUS* i origen del cat. ant. *sots* (mantinguda en parlars ribagorçans [87, 94], amb les var. *sos* 87 i *sot* 100), esdevinguda després *sou* per vocalització de *-ts* en [w], com *cantats* > *cantau*, *canteu* (veg. mapa 1392); en parlars del cat. septentrional de transició s'ha generat la var. *sous*, analògica de *soms*, i que amb la *-s* final també reforça la idea de pluralitat (cf. mapa 1508). Tenim encara dues variants, que ocupen el ross.: *eu* 7, imputable a l'oc., com *em* (cf. mapa 1508); igualment hem d'atribuir a occitanisme la var. *seu*, estesa per tot el ross. Tanmateix, no tenen cap relació amb aquesta

procedència l'alg. *seu* 85, tributari al sard *sezis*, ni el mall. *s[ə]u* 74, que conviu amb *sou*, resultat d'una centralització d'aquesta forma verbal en ús proclític (cf. Veny, 1999 c), ni *seu* 125, 132, 134, 138, 139, analògic de *ser*, *sent*, etc. *Sigueu* (var. *segueu* 175), d'alguns parlars, és analògic del present de subjuntiu (*sigui*, *siguis*, etc.).

Des d'un punt de vista geolingüístic notem **1)** les restes del cat. ant. *sots* en ribagorçà; **2)** la gran extensió de *sou*, amb la var. *sous*, un tret característic més del cat. septentrional de transició (veg. Veny, 2002 b: 39); **3)** l'acció de l'adstrat en el cas de *seu*, occità en ross., sard en alg.

Sou és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

